

for mig at bethyde, naar de Herrer sige: Vi give det Embede dit og dat at begynde med o. s. v.; jeg maa se paa Sagen i dens Almindelighed og ved Siden deraf naturligtvis ogsaa paa Enkeltheder. Hvor meget man end vil fremhæve, at man giver de forskjellige Embeder Dit og Dat samt Alderstillæg, er det dog urigtigt at negte Folk med høiere Funktioner en passende Gage, og det er aldeles forkasteligt af Folkethinget ikke at ville vedstaa det Standpunkt, som det indtog paa Toldlønningssloven af 1880. Jeg gjentager, at for Post- og Telegrafetaten vil jeg ikke modtage de Ting, man foreslaar, fordi jeg derved vilde stemple disse Stater som ringere end Toldetaten, da det her netop dreier sig om Punkter, som ere afgjørende for Folkets Betragtning i saa Henseende. Jeg skal nævne endnu en Grund til for ikke at negte Postexpedienter en Lønning, som er lig Toldassistenternes; det er den, at Postexpedienterne kunne komme til at stille Kaution og altsaa i Virkeligheden blive dyrere stillede med Hensyn til deres Embedsstilling end Folk, som ikke have den Slags Udgifter. Jeg tror ikke, at det vil være til stor Nytte at indlade sig ret meget paa Enkeltheder, men det slog mig, at den sidste ærede Taler indrømmede, at han ikke vilde gaa med til Forhøielsen, men have Loven uden Forhøielse med smaa Alderstillæg, helst naturligtvis endog med Medføttelser, men jeg kan som sagt ikke gaa ind paa en Lønningsslov, der stiller Postetaten ringere end Toldetaten. Forholdene og Udviklingen have ført med sig, at man maa oprette nogle flere Embeder og give den Lønforbedring, her er Tale om. Det ærede Medlem nævnte Pensionsbestemmelserne, og herom er det rettest, at jeg nu siger, hvad jeg glemte at sige før, at naar man vil stille en Opfordring om en almindelig Pensionsordning for Embeds- og Bestillingsmænd, saa maa man rette den til Finansministeren og ikke til Indenrigsministeren. Jeg har paa et enkelt Omraade, nemlig med Hensyn til Jernbanevæsenet, kunnet gjøre et Udcast til en Ordning i den Retning, og jeg vilde ønske, at jeg kunde gjøre noget lignende her, men det har jeg ikke kunnet. Sagen er, at i Jernbanevæsenet have vi noget Historisk at bygge paa, vi have der gamle Kammer for Sjælland, som endnu ere holdbare, og for Sjælland have vi haft Udfortning i Gagerne i mange Aar, men for Postvæsenet har jeg ment, at man maatte nøies med det Samme, som hidtil er vedtaget paa visse Lønningsslove i den Retning. Jeg kan ikke være enig med det ærede Medlem i, at det vilde være bedre at udflyde Spørgsmaalet. Nu kan man dog faae No-

get, men hvad en Udflyden af Spørgsmaalet kunde føre til, kan man for Tiden ikke have nogen afgjørende Mening om. Med Hensyn til Overbestyrelsen mener jeg at have udtalt mig tilstrækkelig, og jeg fastholder, at der er med Hensyn til den kun to Veie at gaa. Den ene er en fuldstændig Udførelse deraf med et Sekretariat i Ministeriet; den anden Veie er at gjøre den til et Departement, men om dette Departement hver i Ministeriet eller andet Steds, er mig ligegyldigt, naar Departementets Arbeidskraft staar direkte til Ministerens Raadighed. Hvis Departementets direktørens Arbeidskraft altid staar til Ministerens Raadighed, og han har mundtligt Referat, saa siger jeg, at det er ligegyldigt, hvor han bor. Gjør han ikke det, saa maa man have et Sekretariat til Medlem, og saa kommer man ind paa den juridiske Styrelse. Folkethinget skulde virkelig ikke dable mig, fordi jeg hellere vil have en direkte postalst Medvirking end en juridisk. Det er da ogsaa et fuldkommen rigtigt Standpunkt, forekommer det mig. Jeg skal endnu tilføie, at naar jeg mangler postalst Assistance, vil Rigsdagen komme til at fortryde det, thi den skal ved sine Forhandlinger have en Minister til Assistance, som kan give Oplysninger, og den kan derfor ikke være tjent med, at han kun har juridisk Assistance i Stedet for postalst. Men derom kunne vi tale siden. Det er rigtigt, at jeg i 1881 havde den Mening, at der ikke kunde være Noget imod i nogle Punkter at gaa med til, hvad den ærede Ordfører nu taler for; men det er dog fuldkommen forsvaret, at jeg nu efter i 4 Aar at have siddet midt i Administrationen kan have en anden Mening; det var ikke godt Andet, end at jeg skulde have lært Noget ogsaa der. Jeg er sikker paa, at hvad jeg nu foreslaar, er rigtigt, og hvad den ærede Ordfører foreslaar er galt. Hvorledes det vil gaa tilsidst, veed jeg ikke, men de Herrer ville gjøre sig selv en daarlige Tjeneste ved at lytte til de Røster, som sige: Før dette igennem, saa faae vi en praktisk Ordning. Nei, vi faae saa en Ordning, der ikke er saa god som den nuværende, og som hverken Rigsdagen eller Ministeriet kan være tjent med. Jeg er meget tilbøielig til at sige: Vi trænge ikke saa meget til juridisk Assistance i Ministeriet, som til teknisk Assistance, og det er meget forbausende, at Folkethinget paa dette Punkt vil tvinge Ministeren og sige: Du skal have juridisk Assistance, Du maa ingen Sagkundskab have ved Siden af, Sagkundskaben skal være udenfor Ministeriet. Jeg siger: Skal Sagkundskaben være fuldtind selvstændig, saa bliver Ministeren Intet, men saa maa Folkethinget ogsaa have mig und-